Ч. 291. Неділя 14 (1 січня 1912). Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошене до передплати.

За кілька днів розпічне ся **двайцять другий рік** нашого видавництва: найлїпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла здобути собі прихильність нашої суспільности. При сій нагоді можемо ще й на то покликати ся, що „Народну Часопись“ передплачують і читають дуже радо навіть наші земляки далеко за морем аж в Америцї, а се хиба найлїпший доказ, як наша суспільність знає і уміє добре оцїнити ту прислугу, яку їй робить наша часопись. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а именно:

Для **львівских передплатників** в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Старостствах:

на цілий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, П. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**:

на цілий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року . . .	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 6 с.

Соймова промова Є. Е. пана Намістника.

В своїй промові на соймовім засїданю дня 11 с. м. п. Намістник др. Михаіл Бобржиньский зазначив, що 1911 р. був один з найтяжших для полїтичної адміністрациї в нашім краю; крім великого зросту звичайних аґенд і переведеня загальних виборів до парляменту, станули перед краєвою адміністрациєю великі задачі, які вимагали надзвичайного напруженя сил і великої бачиности.

На конець 1910 і початок 1911 р. припало роздаване шинкарских концесий і перепись населеня. Що до концесий може бесїдник ствердити, що мимо всяких трудностий держав ся з незломною послїдовностию основ обговорених на послїдній соймовій сесиї. Хотяй очевидно не можна було вдоволити всїх компетентів, то однак ся акция не стрінула ся з загальною критикою, що було би без сумнїву наступило, наколиб можна єї посудити о самоволю або протекцию. Протестували против неї сї, що в ніякий спосіб не хотїли погодити ся з конечним обмеженєм числа шинків.

При першім роздїлї надали староства 9.687 концесий; в дорозї відкликів надало Намістництво ще 915, а опісля при додатковім

20)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Конець).

Коли я перший раз побачив арабский ярмарок, пішов я на почту і зателєґрафував до дому по гроші. Я знав себе та й знав, де знайду опору. Отже що дня на одну годину ходив я на торговицю.

Було то квадратове вільне місце, обведене зі всїх чотирох боків підсїнями, в котрих мешкають всїлякі ремісники. На самій серединї того місця єсть отверта галя, що має лиш кришу зверха. А впрочім всюди продавець коло продавця, сидуха коло сидухи, Араб коло Араба, Мурин коло Мурина, мужчини, жінки і діти, молоді і старі Араби, Мурини, Бедуїни і Жиди, жебраки, осли і верблюди. Я зачинав звичайно від того, що купував собі за 4 су фунт дахтилїв і 3 великі помаранчі. Дахтилї зїдав я опісля де в оазї на снїдане, а квасковатими помаранчами сполікував собі липкий солодкий сок з зубів. Але на торговици можна в часї ярмарку дістати і теплі страви у тих, що варять біб і кускус, а якийсь мурин смажить на оливі солодкі коржики, котрі дуже смачні.

Побіч тих, що продають дахтилї, сидять торговельники, що продають просо і красну муку, пекарі з мягоньким хлїбом і круглими паляничками, продавцї з ріжнобарвними материями і коврами тай такі, що продають все, що хто хоче. Тут сьвітить ся і блищить ся від всїляких зеркалець, ножів та рогів з ґазель; тут можна побачити мошонки із скіри ящірок, червоно-зелені хоругви, сухозолотю вишивані і множество инших товарів.

Але я хочу розповісти, що я купив. Насамперед купив я чотири великі випхані я щ і р к и, що держать ся дахтилевих пальм і завіз їх своїм малим сестріницям; они коштували штука в штуку по 30 сантимів (по правдї 2 франки); мої сестріницї бавлять ся ними в крокодиля і скобочуть їх по череві. Я купив собі с о п і л к у з бамбусової трощі з пятьма дірками, всї червоно обмальовані, а кожда з них по десять сантимів; можна на ній вигравати страшенну музику, таку, як то уміють мурини, лиш треба на першій дірцї виводити трилї, на трох слїдуючих посвистувати, а на послїдній знов трилювати без кінця. Коли дує ся в ту сопілку, то видко, як перед нами висуває ся якась скручена гадина і зачинає розкручувати ся та підносити ся в гору чим раз висше і висше, а відтак зачинає сичати і язик виставляти; до того ще танцює якась женщина. Відтак купив я собі знамениту ґ і т а р у, зовсім малеьку з довгою ручкою; дно в ній зроблене з тої роговини, що вкриває черепаху зверха, а на то єсть натягнена скірка із змиї; ґітара тота має чотири струни, а кілочки, котрими їх натягає ся, зроблені з камінців; то справдешне чудо не інструмент, а коштувала всего лиш один франк (поправдї шість, але треба було торгувати ся).

Я купив собі пять якихсь дивних л а н ц у ш к і в н а ш и ю, що пахли; они складали ся з якихсь чорних огнив, пороблених із звоздикового корїня а поміж тими огнивами були декуди червоні і синї скляні пацьорки; від кождого такого ланцушка звисали три білі скальки каврі, причіплені до якогось мосяжного амулета; то найкрасші ланцушки на шию, які маю, а коштували всего лиш 80 сантимів. Дальше купив я с к л я н н у р у р о ч к у з закрашеними на ній каплями скла; в горі рурочка заліплена воском і має в собі дорогоцїнний мошус (коштувала всего 10 сантимів). Я купив собі кругле з е р к а л ь ц е і два острі н о ж і з рівцями, котрими кров має спливати; ножі ті в червоних футералах із шкіри, червоний ф е з з кутасом і синї, червоні та жовті х у с т к и до носа.

На підсїнях, де працюють ремісники при отвертих дверох, переходив я попри шевців; у мужеских шевців купив я собі пару жовтих як цитрини ш к і р я н и х ч е р е в и к і в а у дамских шевців пару маленьких помаранчево червоних черевичків, зроблених так, щоби їх можна борзо стягнути, бо молити ся не вільно в черевиках та й не вільно в черевиках

наданю концесий в тих громадах, в котрих спершу ніхто не подав ся, або в котрих не увзглядненo жадного поданя, надано ще около 800 концесий, все за згодою громади, переважно довголітним убогим шинкарям.

Справа однак в наслідок сего не є ще замкнена, але війшла в нову добу: борби з покутним шинкарством. Се поборюване веде Намістництво з великим трудом, щоби запобічи викривлюваню закона, розписаню населеня, а край охоронити від надмірних страт.

Перепись населеня зикликала ту і там, а особливо в повітах з мішаним польско-руским населенєм розярене, якому старало ся Намістництво запобічи точним розслідом всіх жалоб; в сей спосіб дало ся запобічи нераз острій борбі. Труднійшою до поконання була агітация сионістичної партиї, котра намагала ся окружити жаргон опікою законів на основі уст. 19 основних законів.

Намістництво згідно з пізнійшим рішенєм державного трибуналу здержало ті наміри грозою кар, або фактичним їх наложенєм, котрі то кари опісля зменшило або знесло, виходячи з сего заложеня, що населене улягло агітациї.

Слинавка виросла в минулім році майже до політичної справи. Власти побоювали єї успішно в р. 1910 і до половини 1911 року. Тоді однак показало ся, що примінювані ригори не вистарчають, або також відбивають ся некорисно на годівлі худоби і безрог, а крім сего вихісновувано їх до піднесеня загальної дорожні. Власти змінили тоді поступоване і рядом обіжників усунено строгі приписи, розуміє ся у вказаних границях такі, котрі могли внести населене в розпучливе положенє. Нині число замкнених громад спало до 300 і спаде ще дальше. Не треба єї однак ніякою мірою спускати з ока.

З нещастєм слинавки лучить ся нещастє посухи, для зменшеня котрої підняло Намістництво запомогову акцию.

Новий ловецкий закон входить постепенно в житє, тому що потребує часу, щоби єго дух війшов в пересьвідчене населеня, ловців і урядників покликаних до єго переведеня.

На своїх сесиях в 1910 р. ухвалив краєвий сойм 28 законів, з котрих 22 одержало вже найвисшу санкцию, а два певно небавом єї одержать.

Чотири не могли ще бути предложені тому, що вимагають доповненя материялу, на якім полягають. З поміж 23 соймових ухвал, до котрих потрібно інтеренциї правительства, 17 вже полагоджено по думці сойму, 3 ухвал не увзглядненo, а що до 3 ведуть ся доходженя.

Натомісць маємо честь зложити до маршалківскої булави проект нового водного закона краєвого, котрого ухвалене є тим наглійше, чим більші розміри прибирає регуляция рік, будова водних доріг і зуживане води для ціли промислу.

На полі шкільництва краєва Рада шкільна може з приємностию зазначити факт, що поступаючи по волі високого сойму, переломила застій, який панував що до закладаня нових промислових і торговельних шкіл.

Повстала нова школа будівельного ремесла в Ярославі, друга з початком марта с. р. буде отворена в Бучачи, трета деревного промислу в Делятині. Переговори що до заснованя дальших, а іменно бляхарскої в Ряшеві, шлюсарства і кітлярства в Новім Санчи, млинарскої в Перемишли, є в повнім ході, а школи львівска і краківска будуть розширені новими відділами.

Торговельні двоклясові школи повстають як школи краєві субвенционовані правительством. Основано їх дві, в Тарнові і Бродах.

(По руски:) Я бажав би горячо, щоби сойм полагодив в сій сесиї звіт шкільної комісиї в справі основаня нових середних шкіл польских і руских з узглядненєм потреб обох народностий.

Ся сесия повинна стати памятною для народних шкіл. 10-міліоновий фонд на будову народних шкіл вже вичерпаний, нині Виділ краєв. мимо тяжкої фінансової ситуациї приходить з проектом ухваленя на сю ціль дальших 10 міліонів, бо в противнім разі розвій шкіл був би здержаний.

(По польски:) З неменше горячим зазивом звертаю ся до сойму в справі поправи долі народних учителів, котрі з поміж всіх прилюдних функционарів найгірше платні і найбільше відчувають загальну дорожню.

Сойм, маючи під тим зглядом застережену ініцияиву, може на основі обчислень кр. Ради шк. сформулувати в короткім часі постанову, котра — числячи ся зі сподіваним доходом при санациї краєвих фінансів — відобє ся вдячним відголосом серед 14-тисячної юрби народних учителів, котра, поминаю нечисленні розхвильовані одиниці, є в сім краю живлом тяжкої праці і прилюдного супокою. Не хочу припускати, щоби народно-політичні спори в соймі могли перешкодити полагоді тих справ народної школи, котра повинна стати понад всякі спори.

Як дуже не лише як намісникови, але також як горожанинови сего краю мусить мені залежати на покінченю тих национально політичних спорів, про се не потребую хиба згадувати.

Якже було би вказаним, щоби кождий з обох народів сего краю, всі свої сили посьвятив і скупив над своїм внутрішним культурним і економічним розвоєм! Скількиж кождий з сих народів має ту до сеї праці, не перешкаджаючи і не шкодячи другому, поля і простору!

Якже також кождого, що глядить в будуччину, мусить боліти, що ті сили марнують ся надармо в народній борбі, яка розпука єго огортає, що до сеї борби часто уживає ся, надуживає і зуживає ся безповоротно доростаючу молодіж.

Modus vivendi між Поляками і Русинами в Галичині повинен бути річию обосторонного, добре зрозумілого інтересу, скажу навіть, самозбережуючого інстинкту.

А коли предсідник национал-демократичного руского клюбу в найважнійшій справі, яка нас займає, звернув ся до правительства з бажанєм, щоби в сій справі підняло ся інтервенциї, а пан президент міністрів, як се з природи річи слідувало, сю задачу мені поручив, я заявив і заявляю супроти високого сойму, як намісник, готовість відданя себе з цілим перенятєм сій почесній задачі. Знаю, як трудне є се, знаю, що кладе на мене обовязок поставленя себе понад обі сторони, щоби прихилити їх до згоди і до себе зблизити. Але услівєм успіху сеї місиї, услівєм успішного переведеня сего компромісу є найперше сотво-

---

входити до мошеї. Ті жовті черевики ще й нині ношу, але по кількох днях показало ся, що то черевики для тих богомольців, що ідуть на прощу до Мекки, бо мали подвійні підошви а межи обома підошвами була наложена земля із Сагари. Коли мене так натиснули, що аж кров мені з ніг пустила ся, я їх розпоров і землю з них сховав собі на памятку з Біскри.

9. Пустиня.

Коли ще раз приїду колись до Біскри, то куплю собі передовсім верблюда на цілий час моєї подорожи і то зараз, як лиш вийду на беріг в Африці. На єго хребті виставлю собі шатро, таке, як то носять на собі гаремові верблюди, понакладаю в ним книжок, інструментів і поживи і так переїду ся по цілій Африці. А на другім кінци сеї части сьвіта, там, де знов вийду, продам верблюда. Не буду тоді змушений оплачувати ся за перевіз, о зьвіря не буду потребувати дуже журити ся, бо верблюд дуже невибагливий і вдоволяє ся чим небудь, і так буду собі независимим від всіляких обставин та й буду ще безпечнійше їхати.

Правда, що безпечність вже й без того дуже велика. На всякий случай більша як в Італії. Я не носив ніколи оружия при собі а мені не стало ся нічого. Я волочив ся по найбільше укритих закутинах та печерах, їхав через пустиню, але не знайшов ніколи нагоди ужити оружия. Може длятого, що кождий уважав мене за узброєного длятого, що я мав відвагу всюди влізти. Лиш раз набрав я страху. То було в заулках в арабскій дільници в Константині, куди я що вечера заходив. Коли я там трохи надивив ся, що там діє ся, і щоби не голодувати, накупив собі обаріньків печених з медом, заблукав ся я умисно в тихих і неосьвілених улицях на спаді гори та ішов що раз дальше. Так було красно іти темними незнаними улицями через якісь підсіня та брами. Всюди глубока тишина, лиш часами чути було якісь самотні кроки на улици або муркотане в домах молитви. І тоді то взяв мене страх: а як би тепер вискочив який Араб та убив тебе, ніхто на сьвіті не довідав би ся о тім, і пес би по тобі не завив; пропав би сь без сліду. Мене взяв тоді такий страх, що я чим скорше вернув до сьвітла.

Подібне чувство опанувало мене і на пустини. Не буду тут описувати самої пустині, бо не богато я єї переїхав а був на ній лиш з краю, але враженя, яке она на мене зробила ніколи не забуду. На Корсиці, тім пахучім острові, відчував я сильно, що я на острові, а довкола того кусника землі нема більше нічого лиш вода. То підносило в мені чувство, скріпляло єго, чоловік нїби зрастав з тим кусником землі, з тими скалами і лісами. Тут був чоловік відтятий від прочого сьвіта, але все-таки не на самоті; ніхто не міг сюди заїхати инакше як хиба лиш на корабли, але чоловік не був тут сам один. Добрі тутешні гірняки притулили самотного чоловіка до себе; на случай потреби станули би они були в єго обороні, були би єго заслонили власним тілом, наложили за него власним житєм.

Але на Сагарі зазнав я *чувства пустині*. Аж тут набрав я тої сьвідомости, що я зовсім самотний. О тім навіть не люблю говорити.

Така тишина, як колиб весь сьвіт вимер. Ані птиці, ані голосу, ані вітру, навіть не чую своїх кроків, коли ступаю. Передо мною і за мною смерть все покрила, нічого більше лиш якась сіра, безконечна вічність. Тоді то відживають в мені всі чорні години мого житя, всі, що минули і які моє серце ще прочувало, а між тими найсумнійші, найчорнійші. Всі муки, які я притерпів, роздирали мене на ново, все то, в чім я провинив ся, звалило ся страшним тягаром на мене. Люди зненавиділи мене, вирекли ся мене! А я любив їх і ще їх люблю, тай не перестану любити аж до кінця. Ані птиці, ані голосу, ані вітру. І я плакав, плакав і плакав. Відтак обернув ся і засумований вернув назад до житя.

рене компромісової авари і завішене оружя. Другим услівєм є, щоби обі сторони приступили до розсліджена квестиї що найменше в найважнійших єї точках.

При такім розслідї покаже ся безсумнівно, що в першім ряді точок панує лише непорозуміне, яке обосторонним вияснєнєм може бути усунене. В иньших точках покаже ся згода що до цїли, але велика трудність найденя способу, як сї осягнути. Обі сторони мусять єї шукати. Остають вкінци точки дійсно спірні, однак найважнїйшою є річию, щоби їх точно означити і обмежити. Ту є поле до взаїмних уступок і до сфінальзованя справи. Так я собі представляю практично переговори, їх перебіг і, дай Господи, щасливий вислїд.

Новинки.

Львів, 13 січня 1912.

— Відзначеня. Капраль 3 відділу санїтетів, Никола Мельник, одержав срібрний хрест заслуги в признаню повної ревности доглядавя недужих.— Команданг жандармскої станиці, тит. вахмайстер Теодор Кравчук, з краєвої команди жандармериї ч. 13 в Чернівцях, одержав в признаню довголїтної дуже успішної служби срібрний хрест заслуги з короною а жандарм титул. вахмайстер Стефан Кризар з тої самої команди срібний хрест заслуги.

— Іменованя. П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував старшого інспектора евіденцийного, Ів. Тобічика заступником презеса, а приват. доцента дра Касп. Вайґля членом комісиї екзам. для іспитів на приготовляючім курсї для ґеометрів в політехнїчній школї у Львові.

— Ліцитациї. Дня 16 січня 1912 о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї Перемишль публична ліцитация невідобраних товарів, як: вина, горівка, мила, сьвічки, консерви, олива, машини рільничі, сукна, зеліза, порожні бочки і т. п.

— Комісия іспитова для учителів шкіл народних в Самборі подає до відомости, що поданя як слїд удокументовані о припущене до кваліфікацийного іспиту в реченци лютовім 1912, треба вносити через свою ц. к. окружну Раду шкільну до 5 лютого с. р.

— Остережене. До львівскої поліциї наспіло донесене, що якийсь Фердинанд Левицкий, нїби то замешкалий у Львові, представляє ся яко аґент фірми Станислава Лілїєнфельда з Коломиї і иньших фірм і обманює в той спосіб, що робить замовленя та побирає неправно товари. — По селах в Коломийщині крутить ся знов якийсь мантїй а заразом мабуть і аґент російский, котрий запускає ся з селянами в розмову, вихвалює перед ними Росию і православіє та витуманює від бідних людий гроші і нїби то на служби божі. Такого мантїя треба віддати в руки жандармериї.

— Незвичайне з'явище видко було дня 8 с. м. в Теребовли і охрестности. Небо було дуже погідне, місяць сьвітив дуже ясно а від місяця прямісенько в гору і в долину видко було ясні сьвітячі смуги так широкі як кружок місяця і дуже довгі. По лївій і по правій стороні місяця в значній віддали видко було так само широкі і довгі смуги о всїх красках дуги надзвичайно ясні і виразні. З'явище тревало около пів години, відтак краски зачинали щезати, позіставали лиш ясні смуги та й ті по якімсь часї щезли.

— Самоубийство чи убийство. Загадочна смерть підурядника зелізничого на головнім двірци у Львові, Станислава Півоньского, о котрій ми вже вчера доносили, зробила велике вражінє в кругах зелїзничих. Півоньский мав на вчера завізване до судиї слїдчого в справі викритих крадежий на зелїзници, яко один із найважнійших сьвідків. Смерть Півоньского зробила в кругах зелїзничих велике вражінє. В кругах, що стоять поза цїлою справою крадежий, взяло перевагу переконане, що Півоньского виправила на тамтой сьвіт рука якогось злочинця, котрий, щоби ратувати може себе і других перед небезпечними зізнанями Півоньского, сильним ударом в голову відобрав єму житє, а відтак і підсунув під колеса льокомотиви. З другої же сторони говорять, що Півоньский був налоговим пияком і коли дістав завізванє до судиї, зачав пити і носив при собі велику фляшку горівки, з котрої заедно попивав. Робітникам говорив, що піде до суду, але хто знає, чи звідтам верне. Вийшовши з бюра ходив по шляху в тім місци, де пересувають ваґони. В який спосіб дістав ся під машину, котра переїхала єму через черево, не знати. Справу вияснить може бодай в части дальше слїдство.

Господарство, промисл і торговля.

— Ветеринарийно - господарский курс в Кутах. Філія „Сїльского Господаря" в Кутах устроює при помочи головного виділу краєвого Товариства господарского „Сїльский Господар" у Львові тридневний ветеринарийно господарский курс в Кутах, котрий зачне ся дня 31 січня с. р. о годинї 8 рано богослуженєм в місцевій церкві, а скінчить ся дня 2 лютого с. р. по полудни розданєм сьвідоцтв учасникам курсу. 1) Виклади з области ветеринарийної обійме на просьбу філїї в Кутах Вп. п. Лукашевский, ц. к. повітовий ветеринар в Косові, котрий буде супроводжати свої виклади демонстрациями на фантомах, демонструючи рівночасно практичне примінене ветеринарийних приладів в господарстві. 2) Про годівлю худоби і безрог дальше про управу рілї і навожене буде викладати п. Горенглед, інспектор головного виділу Товариства. 3) Про управу сїножатий, ростин окопових і ашпих, сів і вибір насїня до засїву та господарску рахунковість буде викладати п. Віктор Цюцюра, управитель школи в Кобаках. В справі участи в сїм курсї як рівнож о близші інформациї належить звертати ся письменно або устно до управителя курсу п. Віктора Цюцюри, управителя школи в Кобаках, п. в місци.

Телеграми.

Париж 13 січня. Як зачувати Буржоа готов обняти міністерство справ заграничних в кабінетї Делькасса або Поанкаре.

Париж 13 січня. Поанкаре приймив місию утвореня кабінету.

Вашінґтон 13 січня. До войскової комісиї конґресу звернула ся войскова ґенеральна рада з просьбою о як найскорше збільшене армії і утворене резерв

Кульджа 13 січня. Кульджа перейшла на сторону революціонїстів. Вивішено білу хоругов, населенє есть досить спокійне.

Льондон 13 січня. „Daily Telegr." доносить з Шанґаю, що офіцияльно подано до відомости, що 15 с. м., т. є. в день, коли минає речинець застановленя воєнних кроків, розпічне ся марш на Пекін, скоро династия не буде абдикувати.

Петербург 13 січня. З Сеуло на Кореї доносять, що Хінцї, які там прибули, розділяють між земляків гроші на революцийні цїли і ширять революцийні ідеї.

Берлин 13 січня. До 10 год. перед полуднем був знаний вислїд 395 виборів до парляменту, з того 205 остаточних виборів. Вибрані: 81 з центра, 64 социялїстів, 27 консерватистів, 14 Поляків, 5 з партиї державної, 4 народові лїберали, 2 союз господ., 2 Альзатцї, з прочих партий по одному. Має ся відбути 190 тїснійших виборів.

Цїна збіжа у Львові.

дня 12-го січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	9·20	„	9·40
Овес	8·—	„	8·20
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	14·—	„	15·—
Вика	10·—	„	11·—
Бобик	8·60	„	9·60
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	110·—	„	125·—
Конюшина шведска	70·—	„	90·—
Тимотка	70·—	„	80·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

6 простирал

з найлїпшого льну, дуже добірний ґатунок. . К 15·—
30 м. добрихрештоксортованих —8 м. дов. К 18·—
На жадане висилаємо даром і оплачено взірцї льняних і бавовняних виробів — як також модного бархану і флянелї

Ткальня полотна і вовни

Братів Крейцар

Добрушка (Чехи).

МІД! МІД!

то здоровле!

Сьвіжий липовий, курацийний, густий, або густо плинна патока „раритас Медоборів“ 5 кільо 8 К 50 с. франко. Корінеевич, ем. учитель, Іванчани.

Михайло Скірка

римар і сідельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Різдвяна розпродаж розпочата!

1.000 штук румбурского полотна 20 м. 11 К.
5.000 штук простирал льняних 150/200 цм. великих, 1 штука . . . . . . К 2·50
Прехороші взори ріжного рода полотен, вовняних виробів і найлучшого сорта барханів даром і оплатно.

Ткальня

Братів Крейцар

Добрушка (Чехія).

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоиада) у Львові. Телефона ч. 527.